

Vrouwenhuis

Frisch & Fruytigh

§

Jacques van der Borcht

© 2023 Jacques van der Borght

ISBN 978 94 021 1131 6

1e Heruitgave

Omslagontwerp en Lay out: Jacques van der Borght

Omslagfoto en beeld: Sjef van Kuik

Uitgeverij Brave New Books

Nadja

§

H*et stinkt! Ik probeer door mijn mond te ademen om het niet te hoeven ruiken. Maar... het stinkt hier; ik stink! Alles doet zeer, waarbij mijn kruis, handen en polsen een prominente plek innemen. Ik lig al drie (denk ik) dagen op mijn buik in mijn eigen bed, in mijn eigen vuil. Mijn rechterpols is vastgebonden met een zijden stropdas met strepen. Mijn linker met mijn eigen panty met Schotse-ruit-motief. Ik heb striemen van de vergeefse worsteling om mezelf te bevrijden.*

Het begon zo opwindend. Ik was aangenaam verrast toen Egon ineens een borrel voor mijn neus zette. Hij onderbrak het koetjes-en-kalfjes-gesprek dat ik voerde met Bloem met wie ik, zoals altijd op donderdag na het werk, in de kroeg het aanstaande weekend vierde. Veelbetekenend keek ze me aan. Egon doet iets belangrijks bij de politie, afdeling Zeden. Ik ontmoet hem met enige regelmaat bij beleidsoverleg of dat soort dingen. Ik zag hem altijd wel kijken en soms flirtte hij een beetje. Egon mag er wezen! Hij is groot en heeft iets jongensachtigs: Het is jammer dat hij dat zelf ook weet. Desalniettemin schoot ik in mijn parate modus toen hij die borrel voor mijn neus zette en met zijn grote handen mijn schouders masseerde.

“Heeee, knappe dokter! Mag ik je een drankje aanbieden?”

Ik keek quasi verontwaardigd naar zijn grote handen op mijn schouders, knipperde met mijn ogen, likte mijn lippen en keek vanonder naar hem op. Ik ben onweerstaanbaar op die manier.

“Niet te vrijpostig agentje.”

Hij lachte, bleef mijn schouders strelen, drukte dat grote lijf tegen me aan en snoof zachtjes in mijn nek. Ik liet het me graag aanleunen en voelde scheutjes van opwinding door mijn lichaam schieten.

Ik vloekte toen ik mijn plas niet langer op kon houden en het noodgedwongen in mijn bed liet lopen. Tegelijk met de warme urine, stroomden mijn tranen. Lag ik hier verdomme in mijn eigen bed te piesen! Dat was nog maar het begin...

Bloem had al snel door hoe laat het was en liet ons alleen. Egon en ik gingen uit eten, dronken teveel en belandden uiteindelijk in mijn appartement, in mijn bed.

“Zal de dokter jou eens onderzoeken knul?”

“Pas als het politieonderzoek is afgerond.”

We kusten gulzig terwijl onze handen koortsachtig op zoek waren.

“Ik moet u in hechtenis nemen mevrouw...”

Hij gooide me op mijn buik en ging schrijlings over me heen zitten.

Geroutineerd bond hij me vast met zijn das en mijn panty. Ik liet gewillig toe dat hij die uittrok, tilde mijn heupen iets op en draaide met mijn kont. Het was pervers, hij trok mijn benen uit elkaar en dook er met zijn hoofd tussen als een dorstige hond die zijn drinkbak ontdekt. Mijn string had hij gewoon opzij getrokken. Best kinky allemaal. Egon zat er niet mee, zijn mond voerde me regelrecht de hemel in en daarna nam hij me langdurig en ongenadig. Het was dierlijk, het was vernederend, het was heerlijk! Dat grote lijf.

Overgeleverd zijn aan hem, vastgebonden... Ik kreeg de beurt van mijn leven!

Op zijn gemak en zwijgend, kleepte hij zich aan toen hij klaar was.

“Doei...”

Ongeïnteresseerd, onverschillig. Vijf tellen later sloeg de deur achter hem dicht.

“Hey!”

...

“HÉY!”

Nog steeds geen reactie.

“HEEEEEEEY!”

Eerst lachte ik erom, dacht ik dat het bij een kinky SM-act hoorde. Naarmate de tijd vorderde, drong echter tot me door dat hij gewoon niet terug zou komen. Hij had me vastgebonden achtergelaten in mijn eigen bed. In paniek heb ik geworsteld en gedraaid om los te komen. Het resultaat was dat ik mezelf pijn deed en de knopen alleen maar strakker waren gaan zitten. Ik heb gevloekt, geroepen en gehuild.

“Godverdomme Egon, Góðverdomme!”

Mijn vloeken gaat over in hysterisch krijsen als de paniek weer toeslaat en ik mezelf even helemaal laat gaan.

“Mam! Ga eens koken!”

Ze geeft geen antwoord.

“Mám!”

Geïrriteerd loop ik naar de slaapkamer. Bloed! Mam op bed, bloot, bloed, dood. Ik bevries. Ik weet niet hoe lang ik stokstijf in de deuropening naar het tafereel sta te kijken, niet in staat te bewegen, niet kan nadenken, helemaal niks kan, behalve registreren: mamma's haren uitgewaaierd over het kussen, open ogen. Wonden in haar borst en buik. En bloed, veel bloed, overal bloed.

Ik schrik wakker en voel dat ik ongesteld ben geworden. Ook dat nog! Hoe lang lig ik hier al? Voorzichtig probeer ik te bewegen, het broeit en schrijnt in mijn kruis. Ik barst opnieuw uit in een onbedaarlijke huilbui.

“Mamma!”

Ik was dertien toen ik mijn moeder verloor; het loopt slecht met je af als je mannen in je bed toelaat.

“Mamma..., oh mamma...”

Ik lig te jammeren als een klein kind. Maar ik ben ook zo bang, ik ben zo verschrikkelijk bang! Ik wil niet doodgaan terwijl ik in mijn eigen bed lig

vastgebonden. Paniek slaat toe als ik me ineens bewust ben van mijn dorst, van mijn eenzaamheid. Mijn appartement is een etage in een oud industrieel pand en ik ben de enige bewoner. Ik kan roepen en gillen zo hard als ik wil, geen mens die er iets van hoort.

Zingen! Dat houdt de moed erin. De paden op, de lanen in. Er dringt zich een nummer op en onwillekeurig zing ik:

“Love Shack baby, Love Shack bay-bee.

Love shack, baby, love shack Love shack, baby, love shack

Love baby, that's where it's at, Ooo love baby, that's where it's at!”

Ondanks al mijn ellende, produceer ik een wrang lachje als ik merk dat mijn kont in de maat mee schudt.

Ik zal deze hit van de B52's nooit vergeten; even ben ik weer terug in 1990: *Luidkeels zingen mijn moeder en ik mee met de radio. We staan samen met hart en ziel te dansen en gaan helemaal uit ons dak op de onversneden en opzweepende rock and roll.*

De bel gaat.

“Love Shack baby, Love Shack...”

Ze zet de radio zachtjes.

“Kom skatsje, naar oe kamer.”

Ik zweet en veeg mijn haar uit mijn gezicht. Ik ben dertien en boos. Makkend ga ik naar mijn kamer en hoor hoe mijn moeder iemand binnenlaat. Gedempt gelach en gepraat in de huiskamer. Even later hoor ik haar bed kraken in de kamer naast de mijne. Ik zit aan mijn bureautje over Franse woordjes gebogen en houd met beide handen mijn oren dicht om maar niks te hoeven horen. Na een half uurtje hoor ik de voordeur dichtslaan. Als ik de huiskamer weer binnenkom, is mama nog in haar slaapkamer. Ik zet de tv aan en pak een zak chips.

Buiten is het donker. Welke dag is het? Mijn besef van tijd is stevig in de war. Ik heb buikpijn. Egon en ik hebben uitgebreid gegeten bij de Mexicaan; een pikante bonenschotel. Ik heb al enkele knallende winden moeten laten. Maar de buikkrampen worden erger en erger en huilend realiseer ik me wat er zal gaan gebeuren.

“Boehoehoe, ik wil dit niet!”

Als ik weer een wind laat, is er geen houden meer aan en kak ik mezelf onder. Ik ga bijna over mijn nek van de geur en de stress. Anderzijds is er de opluchting, verlichting in mijn buik. Tussen mijn benen voel ik een kleverige massa. Het brandt en jeukt. Het stinkt!

Ik verkeer in een toestand die het best te omschrijven is als een uitgedroogd delirium, als een geschokte Anna, mijn Roemeense poets, me vindt op maandagochtend. Drie dagen en vier nachten! Niks gedronken, niks gegeten. Ik heb in mijn bed gepiest, gepoept en gemenstrueerd. Kokhalzend heeft Anna me losgesneden; de knopen gewoon losmaken, lukte niet meer. Ik heb haar honderd euro gegeven en naar huis gestuurd. Van haar protesten wil ik niks weten.

“**H**oi, met Nadja”, mijn stem krast, “Ik kom niet vandaag, voel me niet lekker.”

“Hey meisje, ik dacht al: waar blijf je?”

“Ja, sorry dat ik niet eerder belde.”

Ik zie op de keukenklok dat het half elf is.

“Maakt niet uit, kruip maar lekker terug in bed.”

Ik hang op. Kruip maar terug in bed... drie dagen en vier nachten was voorlopig genoeg bed. Bovendien is mijn matras voor eeuwig verloren en rijp voor het grof vuil.

Ik heb zeker twee uur in bad liggen weken, waarbij ik mezelf zachtjes, stukje voor beetje weer schoonmaakte en het water steeds ververste en bijvulde. Ik heb diverse smetplekken; wonden waar ontlasting en urine door de huid heen gevreten heeft. Mijn ontlasting was gepeperd vanwege de Mexicaanse chalapeñopepper. Het doet pijn! De huidplooi tussen mijn kont en bovenbeen is ontstoken. Het kruisje van mijn string heeft daar het hele weekend in gezeten, als een strakke veter, doordrenkt met alle vuiligheid die er langs gelopen was. Ik huilde van woede! Ik huilde om mijn machteloosheid, de vernedering, en strooide poeder in enkele huidplooien; ik ben een voluptueuze vrouw.

Ik vervloek Egon Schends terwijl ik voorzichtig zinkzalf aanbreng op de doorgelegen plekken. Ik vloek en zweer wraak; hij zal weten wie hij een kunstje geflikt heeft. Is hij nou helemaal besodemieterd. Terwijl ik voorzichtig een tampon inbreng en een kingsize onderbroek aantrek, vraag ik me voor het eerst verbijsterd af wat hem in vredesnaam bezielde heeft. Als ik geen werkster had gehad, zou ik langzaam gestorven zijn van de dorst, vastgebonden en vervuild in mijn eigen bed. Wat dacht hij nou? De lul, de arrogante onverschillige

hartenloze lul! Mijn slip trek ik weer uit, de stof schuurt te erg over mijn zere plekjes. Nadja draagt geen broekje vandaag!

Zorgvuldig kleeft ik me verder aan: een nauwsluitend zwart shirt waarin mijn grote borsten mooi afgetekend staan en mijn décolleté niet alleen een wulpsse welving laat zien maar ook een stukje van mijn prachtige transparant kersenrode beha met kant. Voor mij geen bosje aan elkaar geknoopte veters van Marlies Dekkers. Een jarretelgordel in hetzelfde rood als de beha houdt mijn zwarte nylons met naad omhoog. Voorzichtig trek ik de strakke zwarte kokerrok met split aan. Het geheel wordt gecombineerd door mijn rode pumps. Mijn lippen zijn gestift en mijn nagels gelakt in hetzelfde rood. Tevreden bekijk ik mezelf in de spiegel. Dagelijks krijg ik wel iets over mijn kledingkeuze te horen. Voorzichtig wordt wel eens gesuggereerd dat mijn ensembles niet representatief zijn, dat ik als arts wellicht iets conservatiever zou kunnen... enfin, er zelf niet moet bijlopen als een escortgirl. Ik vind dat ik hartstikke representatief ben: iedereen die mij ontmoet, kan me zich later moeiteloos herinneren: 'Oh ja, die madam van de hoeren.' Als dat niet representatief is... Ik werk als arts bij , het Steunpunt voor Sekswerkers. Mijn baan bestaat uit het medisch begeleiden van sekswerkers; ik zie mezelf als een soort gespecialiseerde huisarts. Veel SOA-onderzoek, anticonceptie en verwijzing naar gynaecologie, abortuskliniek of verslavingszorg. Af en toe ook wat blauwe ogen, gekneusde ribben of wat verder zoal aangericht wordt door de clientèle. De vrouwen weten ons te vinden. De hulp is gratis en wordt gesubsidieerd door de gemeente.

Ik pak mijn handtas en ga op pad, naar het hoofdbureau van politie, naar het kantoor van Egon.

De receptioniste in uniform knikt vriendelijk naar me. Ze kennen me hier.

“Dag mevrouw Frisch, wat kan ik voor u doen?”

“Hallo, ik heb een afspraak met Egon Schends, ik ken de weg.”

“Natuurlijk mevrouw Frisch.”

Ik krijg een bezoekersbadge en kan gewoon doorlopen.

Verbouwereerd kijkt hij op als ik zonder kloppen zijn kantoor binnenloop. Hij is in gesprek met iemand tegen wie hij zich excuseert en die hij vervolgens de kamer uitleidt. Als hij de deur heeft gesloten en zich omdraait, geef ik hem meteen een kneiterharde trap tegen zijn ballen. Hij maakt een hikkend geluid en klapt dubbel. In mijn fantasie heb ik dit inmiddels honderden keren geoefend: met beide handen grijp ik zijn haardos en sla zijn kop met alle kracht die ik heb op mijn knie die ik gelijktijdig omhoog had gebracht. Ik hoor en voel zijn neusbeen breken. Hij beseft nog niet wat er met hem gebeurt en staat gebogen met zijn beide handen voor zijn gezicht. Zijn neus bloedt. Ik grijns.

“Ik kan niet wachten tot je hiervan aangifte doet Egon. Dat wordt lachen! Vooral als ik uitleg hoe je me hebt achtergelaten; vastgebonden in mijn eigen bed.”

Hij is volledig van de kaart, toch niet zo stoer. Een meter negentig getormenteerd vlees en een ego dat nooit meer als voorheen wordt. Net als zijn neus.

“Dag Egon.”

Ik doe netjes de deur achter me dicht en glimlach vriendelijk naar zijn secretaresse.

“Dag mevrouw Frisch.”

“Retteketet naar Beter Bed.”

Ik neurie zachtjes terwijl ik naar de beddenspecialzaak rijd. Ik zoek een mooie boxspring uit van ééntachtig breed en regel dat die vandaag nog thuisbezorgd wordt. Ik geef het visitekaartje dat ik van Egon's bureau had meegenomen en vraag of ze de rekening naar hem kunnen sturen. Dat vinden ze maar raar en moet eerst overlegd worden. Ik zie op het kantoortje iemand bellen met het kaartje van Egon in de hand. Ik open de deur.

“Zegt u er maar bij dat het voor mevrouw Frisch is...”

De manager knikt en komt even later opgelucht de winkel weer in. Als ze de rekening uitprinten, vraag of ik er iets bij mag schrijven.

“Het is wel privé... u begrijpt... een politiecommissaris die mij een bed cadeau doet...”

Ik lach schalks en doe net of ik me een beetje geneer.

De verkoper kijkt naar mijn borsten, glimlacht en knipoogt.

“Natuurlijk mevrouw...”

In de privacy van zijn kantoortje mag ik een briefje toevoegen aan de rekening.

“Waarde Egon,

Elk goed boek heeft een luxe editie die wordt genaaid en gebonden. Ik voel me gevleid dat jij mij blijkbaar beschouwt als een goed boek. En dat terwijl je nog niet verder bent dan hoofdstuk één! Dank dat ik de rekening voor mijn nieuwe bedje door jou mag laten voldoen. Ik houd van gulle mannen!

Lieve groet van Nadja

PS. gaat het al beter met je neus?”

Evenwicht. De balans is hersteld. Ik heb al mijn hele leven een groot verlangen naar evenwicht. Actie en tegenactie. Een overdreven gevoel voor rechtvaardigheid? Gebeurtenissen die me uit het lood slaan, vragen om een reactie zodat de meter van de weegschaal weer in het midden staat. Houd je haaks! Wat mij betreft had Egon Schends zijn rekening betaald; even goede vrienden. Ik ben niet haatdragend. Ik betwijfel echter of hij daar ook zo over denkt. Het ego van mannen is groter en gevoeliger. Zeker van hen op machtige posities; de rulers of the world, wie doet ze wat?

Met mij weten ze niet goed raad. Dat ik arts ben, verleent me status, plaatst me in een positie om met ze mee te mogen doen. Ik ben aanwezig bij overleg over sekswerk op allerlei niveaus, zowel gemeentelijk als landelijk. Met enige regelmaat komt mijn kop op tv in praatprogramma's over het onderwerp. Ik praat met beleidsmakers, bestuurders, de politie en diverse andere maatschappelijke organisaties. Ik dóe ertoe! Nadja Frisch: een autoriteit als je het over hoeren wilt hebben.

Waar de hoge heren meestal wat ongemakkelijk van worden, is mijn verschijning. Ik ben een goed gevulde vrouw. Niet dat ik dik ben, maar slank zeker niet: ik ben overal nét iets teveel. Mae West zei daarover (vrij vertaald): 'Teveel van het goede is best wel lekker.' Mijn lichaam verpak ik altijd als een exclusief geschenk in luxe cadeauverpakking. Ik kan me erover opwinden als ik weer eens discreet te horen krijg dat ik eruit zie als een callgirl. Terwijl ik er juist van houd mezelf te verwennen met exclusieve kleding. Ik geef er kapitalen aan uit, nét als aan de kapper, lingerie, schoenen, cosmetica. Ik ben een duur meisje en verkeer als gevolg daarvan in voortdurende financiële nood. Terwijl ik toch een heel mooi salaris toucheer.

Het probleem is waarschijnlijk mijn voorliefde voor sexy, strak en kort. En mijn scherpe tong. Ik weet zeker dat ik op hoge niveaus gesprekspartners heb die zelf wel eens de rosse buurt of een club frequenteren. Zij vragen zich ongetwijfeld af of ik dat dan weet. Ze hebben geen idee hoe discreet de vrouwen zijn die ik op mijn spreekuur zie. Die kunnen weliswaar steen en been klagen over hun klanten of de rare wensen die ze soms moeten vervullen. Maar námen noemen... Ik kan kwaad worden op die kerels. Ze zouden eens moeten weten hoe betrouwbaar die vrouwen zijn... hoe betrouwbaar vrouwen zijn... Nou ja, behalve ik dan.

Hoe ik ook smee en bid, de mannen die mijn nieuwe bed afleveren, weigeren pertinent mijn oude matras mee te nemen. En dat terwijl mijn appartement een goederenlift heeft, ze hoeven er niet eens mee over de trap te sjouwen.

“Het spijt me mevrouw, daar kunnen we niet aan beginnen...”

Ik sprong hoog, ik sprong laag, ik vleide, ik dreigde en het haalde niks uit. Ik moest tekenen voor ontvangst en daar stond mijn nieuwe bed, de oude matras rechtop ernaast tegen de muur. Ik had hem zo goed en kwaad als dat ging schoongemaakt.

Ik ben dat nieuwe bed aan het opmaken als de bel gaat. Ik loop naar de lift en kijk op het videoscherm. Even ben ik met stomheid geslagen; Egon Schends staat voor mijn deur.

“Egon?!”

Er zit een grote pleister op zijn neus. Zijn stem kraakt door de intercom:

“Mag ik even binnenkomen?”

“De laatste keer is me dat niet zo goed bevallen.”

“Alsjeblief...”

Ik druk op de vergrendeling van de voordeur en stuur de lift naar beneden.

Even later staat hij voor me en weet met zijn figuur geen raad. Ik heb nog met hem te doen ook zoals hij daar staat, rond zijn ogen is het paars en geel en dan die pleister op zijn neus. Ik heb hem goed geraakt.

“Weet jij hoe het voelt om drie dagen en vier nachten vastgebonden te liggen in bed?”

Hij wordt rood.

“Ik had geen idee...”

“Dat heb je dan nu. Ik heb mijn matras onder gescheten en daar dagen in rond liggen draaien. Moet je zelf ook eens proberen.”

“Het spijt me...”

Hij is knalrood. Ik zucht. Stakker.

“Wil je koffie?”

Ik wacht niet op antwoord maar stop een cupje in de Nespresso. Hij heeft zich in mijn bank laten zakken en neemt even later de kop koffie aan die ik hem voorhoud.

“Ik heb er helemaal niet meer bij stilgestaan dat je vastgebonden was. Het was laat en ik moest naar huis, mijn vrouw...”

Ik zucht opnieuw.

“Natuurlijk, ik zal ook eens naar bed gaan met iemand die niet getrouwd is.”

“Het spijt me.”

“Ja, ja, dat weet ik nou wel...”

Voorzichtig drinkt hij van de hete koffie en vertrekt zijn gezicht. Dat doet pijn aan zijn neus en doet mij stiekem een beetje goed... Evenwicht.

“Weet je wat Egon? Drink je koffie op en ga naar je vrouw. Verder hebben we het er niet meer over, zand erover, je hebt tenslotte mijn nieuwe bed betaald. En eh... sorry van je neus.”

“Meen je dat?”

“Ja, ik had hem niet moeten breken...”

“Ik bedoelde dat ‘zand erover’...”

Ik zie nou pas dat hij bang is. Bang voor de schande? Voor zijn huwelijk? Zijn positie? Ik realiseer me hoe kwetsbaar mannen zijn. Ze lopen machteloos hun lul achterna en zijn later doodsbang voor de gevolgen.

“We hebben het er niet meer over.”

Ik steek mijn hand uit en hij schudt hem aarzelend. Hij lijkt zowat in te storten, zo meteen gaat hij nog janken.

“En nou opzouten...”

Hij kijkt me aan met hondenogen.

“Bedankt.”

Ik kijk hem na vanachter mijn raam. Zie hem gehaast mijn straatje uitlopen. Het pleit voor hem dat hij bij me langs is geweest en dat hij mijn nieuwe bed betaald heeft. Wéér een getrouwde man. Het lijkt wel of er alleen maar getrouwde mannen bestaan. Kan ik nou nooit een fatsoenlijke vent vinden? Ik moet mijn gedachten verzetten. Ik weet waarheen dit leidt... Gepieker over eenzaamheid, huilen, vreetbuien en drank.

Ik was blij geweest met Egons versierpoging. Alleen al dat hij de ballen had om het erop te wagen, had me aangenaam verrast. Ik schrik mannen vaak af met mijn uitdagende kleren en scherpe tong. Ik laat me niet gemakkelijk benaderen. Egon had daar kennelijk schijt aan, hij pakte me gewoon beet in dat café en flirtte speels en vol zelfvertrouwen. Daardoor leek hij krachtiger dan ikzelf. Dat wond me op maar gaf vooral een veilig gevoel: een sterke man die voor me kan zorgen. En hoe hij later het initiatief had overgenomen in bed... het was super! De deceptie was daardoor des te groter toen hij me zo achteloos achterliet. En nou bleek hij nog getrouwd ook. Er welt een snik op vanachter uit mijn keel. Kut!

Te laat. Ik haal een pak met tien worstenbroodjes uit de ijskast en eet ze rechtstreeks uit het pak. Ik zet de tv aan en kijk gedachteloos naar 'Say yes to the dress'. Onderwijl eet ik de ene stroopwafel na de andere, de worstenbroodjes zijn op, en heb medelijden met mezelf. Niemand houdt van mij, ze willen alleen met me naar bed. Ik zie ze wel kijken, die geile klootzakken! Ik ben alleen, ik heb niemand, geen partner, geen familie, geen vrienden, niemand! Helemaal alleen.

Nadat ik heb overgegeven, kruip ik in mijn nieuwe bed. En lig heel de nacht te draaien.

“**H**oe is dat afgelopen vorige week met Egon Schends?”
Bloem kijkt me nieuwsgierig aan.

“Wat denk je zelf?”

Ze lacht en steekt de wijsvinger van haar rechterhand in het kringetje dat ze met haar andere hand maakt van haar wijsvinger en duim.

“Hè gadver Bloem, doe niet zo obsceen!”

“Maar hebben jullie...?”

“We zijn lekker uit eten geweest en hebben elkaar daarna bij mij thuis wat beter leren kennen.”

Ze lacht.

“Was het een beetje oké?”

“Laten we zeggen dat Egon zijn mannetje stond.”

“Heb je al gehoord dat hij gevallen is?”

“Gevallen?”

“Hij is in zijn kantoor gestruikeld en met zijn neus op een hoek gevallen van zijn bureau. Hij ziet er niet uit schijnbaar: twee blauwe ogen en iets van gips op zijn neus want die is gebroken.”

“Echt waar?”

Bloem kijkt me een beetje vreemd aan.

“Ik heb het van Dini, zijn secretaresse. Ze zei dat jij net daarvoor bij hem langs was geweest.”

“Ik ben wel bij hem geweest, maar toen was er niets met zijn neus aan de hand.”

“Wat deed jij daar dan, ik dacht dat je ziek was.”

“Beetje katterig, niks bijzonders. Ik ben hem gaan vertellen dat we het maar bij deze ene keer moesten houden. Voor je het weet hebben die kerels allemaal rare gedachten.”

“Joh! Egon Schends is toch een goeie vangst, die zou je best even wat beter kunnen leren kennen.”

“Er is ook een mevrouw Schends, Bloem.”

“Shit, hij is getrouwd?”

Ik knik.

Bloem is maatschappelijk werkster en een paar jaar ouder dan ik. Een bohémienne; wijde rokken en zilveren rinkelende sieraden. Warrig opgestoken bruine krullen. Ze is de oudste van de maatschappelijk werksters en heeft een soort van moederrol. Ook voor mij. Ze kijkt me veelbetekenend aan als Egon samen met een paar ambtenaren binnenkomt.

De vergadering wordt geopend, maar het gaat grotendeels langs me heen. Zo onopvallend mogelijk houd ik Egon in de gaten. Die was aanvankelijk erg schuchter, vertelde dat hij een ongelukje had gehad en werd later iets vrijer toen hij merkte dat ik woord had gehouden: niemand wist van onze clash. Ik gedroeg me zo normaal mogelijk en probeerde geen misbruik te maken van de omstandigheden. Ik maakte het hem minder moeilijk dan ik normaal gesproken zou hebben gedaan toen het ging over de nieuwe tippelzone en de gedragsregels voor de politie. Op de een of andere manier vond ik het belangrijk om hem impliciet te laten merken dat 'ons geheimpje' veilig is bij mij. Een enkele keer wisselden we blikken uit. Aan het eind van de vergadering schudden we handen.

“Meneer Schends...”

“Mevrouw Frisch...”

Ik voel opnieuw hoe hij me beminde, zijn kussen in mijn nek, zijn handen op mijn borsten. Formeel gingen we uit elkaar. Bloem had het geamuseerd gadeslagen. Sloeg een arm om me heen.

“Jij bent ook een ijskouwe!”

“Ja, ja.”

Het is warm in mijn spreekkamer. Miranda zweet en kijkt me schichtig aan. Ze is hier nu voor de derde keer deze week. Ze wil niet met de maatschappelijk werksters praten. Alleen met de dokter want die heeft een beroepsgeheim.

"Miranda, mijn collega's hier bij SvS hebben allemaal een beroepsgeheim." Ze schudt haar hoofd en draait op haar stoel. Ik vind haar aandoenlijk. Ze is negentien maar ziet er jonger uit. Waarschijnlijk zwakbegaafd hoewel ze ad rem en fel kan vloeken en schelden als een bootwerker en dan ouder lijkt... streetwise. Kort rokje, naveltruitje, piekerig geblondeerd haar en schoenen met hakken waar ze nauwelijks op kan lopen. Afgekloven nagels met lichtblauwe nagellak. Te zwaar opgemaakt.

"Nou, vertel eens, wat is er aan de hand?"

"Zweer dat je niks verder vertelt..."

"Kom op Miranda... hoelang kennen wij elkaar nou?"

"Tegen niemand!"

"Zolang ik geen wetten overtreed..."

Ze vloekt en staat op.

"Je kunt godverdomme niemand vertrouwen..."

"Miranda... Miranda!"

Ze is de kamer al uit. Ik sta op en loop haar achterna. In de hal achterhaal ik haar en leg mijn hand op haar schouder.

"Toe nou meisje, zeg toch gewoon wat er is."

Haar make-up is uitgelopen, ze huilt en ze trilt. Ik sla mijn arm om haar heen. Vanuit de deuropening van de receptie kijkt Bloem naar ons. Even lijkt Miranda toe te geven, ze snikt op mijn schouder maar rukt zich ineens los en doet de voordeur open.

"Laat maar..."

En weg is ze. Als ik naar buiten loop, zie ik dat ze in een auto stapt, een BMW met een oud kenteken, een jaar of vijftien schat ik. Zuchtend draai ik me om en loop weer naar binnen.

“Wat was dat allemaal?”

Bloem staat nog steeds bij de receptie. Ik haal mijn schouders op.

“Ze wil niks vertellen. Weet jij of er iets speelt? Ze is al een keer eerder geweest deze week maar wilde toen ook niets kwijt.”

Bloem schudt haar hoofd.

“Ze is twee jaar bij dezelfde jongen, een ratje met een kale kop en gouden oorbellen. Rijdt in zo'n foute auto.”

Ik weet het. Ze is in die tijd aardig afgegleden. Op klassieke wijze ingepalmd door dat ventje en vervolgens naar bed met klanten omdat hij anders zijn schulden niet kon betalen: ‘Doe het voor mij schatje...’ Inmiddels tippelt ze achter het station.

“Hebben wij niemand die haar wat beter kent, al vaker contact heeft gehad?”

“Ze is het meest bij jou op het spreekuur geweest.”

“Ja maar dat ging altijd over de gebruikelijke medische zaken, de pil en zo, niks bijzonders.”

“Ze vertrouwt je kennelijk.”

“Ja, maar niet genoeg...”

Om half vijf pak ik mijn tas en loop naar buiten.

“Borreltje?”

Opnieuw Bloem.

“Als wij eens naar de hoeren gaan?”

Lacconiek kijkt ze naar me van opzij.

“Ja geil!”

Het klinkt mat maar ze loopt mee naar mijn auto. Mijn zachtgele tweedeurs Mercedes 280 SL uit 1970 met rood leren interieur start meteen. We rijden langs het station maar daar zien we Miranda niet. Ook op de bekende plaatsen

is geen spoor van haar. Ik zie de auto van haar vriendje en in een opwelling zet ik de mijne erachter. Ik trek volop de aandacht als ik uitstap. Ik loop naar de BMW en leun op het portier.

“Zo Jeffrey...”

Verbaasd kijkt hij me aan en heeft moeite zijn ogen gericht te houden op mijn gezicht. Mijn décolleté schreeuwt om zijn attentie.

“Ken ik jou?”

“Zou je dat willen, mooie jongen?”

Hij voelt zich ongemakkelijk. Hij is gewend zelf initiatief te nemen. Ik vermoed dat hij me aanziet voor een hoerenmadam, mijn kleding, mijn auto, mijn zelfverzekerde optreden...

“Wat moet je bitch?”

“Nou, nou, nou, zo praat je toch niet tegen een dame. Gaat alles wel helemaal lekker met jou?”

“Wat kan jou dat schelen trut?”

Hij heeft zijn portier ontgrendeld en is uitgestapt. Hij staat tegenover me, hij is precies even groot als ik:

“Wat moet je nou?”

Bloem is ook uitgestapt; versterking op de achtergrond. Hij ziet haar staan en ineens valt het kwartje:

“Ach verrek! Het maatschappelijk werk is gearriveerd.”

“Is alles oké met jou en Miranda?”

Achterdochtig kijkt hij me aan.

“Hoezo?”

“Je hebt haar vanmiddag toch naar ons gebracht.”

“Ja... én?”

“Ze zag er niet erg gelukkig uit.”

Hij schiet in de lach.

“Sodemieter toch op, gelukkig! Stelletje idioten. Komen jullie elke keer op huisbezoek als mijn meisje een receptje voor de pil komt halen?”

“Nou, doe haar maar de groeten.”

Hoofdschuddend kijkt hij ons na als we weer instappen.

“Als je ooit werk zoekt...”

Ik glimlach allerliefst naar hem en rijd vervolgens rustig de straat uit.

“Wat lijkt het me fijn zo'n ventje te castreren.”

Bloem zucht.

“Wat dácht je nou?! Gaat een beetje pooiertjes lastigvallen! Dat moet Miranda straks bezuren. Wat hoopte je nou te bereiken?”

“Ik wil niet!”

“Naar oe kamer skatjse.”

Honderden keren: ‘Naar oe kamer skatsje’. Gelach in de huiskamer en dan het krakende bed, de voordeur en mama die geld telt. Ik heb nooit iemand gezien, geen enkele van de omes die mijn boterhammen betaalden. Want dat zei mama: al die omes kwamen een spelletje spelen en betaalden dan centjes waar ze boterhammen van kon kopen. ‘Naar oe kamer skatsje’. Ik vond het niet eerlijk want ik mocht nooit meespelen... Ik wilde ook spelletjes spelen.

Ik schud mijn hoofd. Gedachteloos lepel ik een halve liter volle kwark met banaan naar binnen.

Ik was een jaar of tien toen mijn klasgenote Jennifer me op de speelplaats nariiep: ‘Nadja's moeder is een hoer, Nadja's moeder is een hoer...’
Op zo'n dreinerig toontje, steeds opnieuw. Ik heb haar een ongelooflijk pak slaag gegeven; er waren twee leerkrachten voor nodig om ons uit elkaar te trekken. Maar ik wist dat het waar was, ineens wist ik dat het waar was: mijn moeder was een hoer.

“Donatello's”

“Hoi, kunnen jullie een quattro stagioni bij me thuis bezorgen?”

“Natuurlijk mevrouw, mag ik het adres?”

“Doe maar twee trouwens...”

De volgende dag krijg ik op mijn lazer.
“Godverdomme Nadja, dit kán toch helemaal niet.”

“Ik maakte me gewoon zorgen om dat meisje. Ze zit ergens mee en durft dat tegen niemand te vertellen.”

“Ja... ze durft jóu niet eens te vertrouwen, de dókter en dan ga je op zoek en spreek je nota bene haar pooier aan. Je brengt dat meisje in gevaar! Het zou me niks verbazen als die gisteren een flink pak slaag heeft gekregen.

Godsamme Nadja!”

Ik zwijg. Ze heeft gelijk. Natuurlijk heeft ze gelijk. Ik laat me af en toe meeslepen en kan nogal impulsief zijn. Zoals gisteren toen ik de auto van die knul zag. Eigenlijk had ik gewoon Miranda willen spreken. Ik kon me wel voor mijn kop slaan dat ik weer eens had gehandeld als een kip zonder kop. Ik had er slecht van geslapen. Eenmaal op kantoor was ik meteen binnengestapt bij Karin, de directeur van het project en had mijn uitstapje gemeld.

“Er had jou ook van alles kunnen overkomen!”

Ik haal mijn schouders op.

“Nadja...”

Ze zucht.

“Sorry, ik heb niet nagedacht. Ik dacht dat ik Miranda wel op straat zou tegenkomen. Ik had nog eens willen vragen wat er nou aan de hand is. Toen zag ik de auto van die vrijer staan... Nou ja... Het was stom. Zal niet meer gebeuren.”

Er wordt op de deur geklopt. Bloem steekt haar hoofd om het hoekje. Ze is witjes rond haar neus. Ze maakt aanstalten iets te zeggen maar krijgt geen kans. De deur wordt vanachter haar verder opengeduwde en Jeffrey dringt zich langs haar heen de ruimte in. De hand van Karin schiet naar de telefoon.

“Blijf met je poten van die telefoon af!”

Geschrokken trekt ze haar hand terug. Ik sta op en posteer me tussen Jeffrey en Karin. Hij trilt en zijn ogen schieten schichtig heen en weer. Hij is razend.

“Waar is ze?!”

“Jij moet eens wat minder coke snuiven. Daar word je paranoia van.”

Ik ben ijsig kalm en kijk strak in zijn ogen.

“Waar is ze? WAAR IS ZE?!”

Hij grijpt me bij de revers van mijn jasje.

“Je spuugt in mijn gezicht.”

Verdwaasd kijkt hij me aan.

“Als je heel braaf meeloopt naar mijn kamer, zal ik met je praten.”

Zijn hoofd schokt omhoog, de stoom spuit zowat uit zijn oren.

“IK MAAK JE KAPOT!”

Zijn handen schieten van mijn revers naar mijn keel.

“Wil je weten waar ze is?”

Ik ben de kalmte in persoon en kijk hem volkomen onbewogen aan. Ik beseef dat ik onverantwoorde risico's neem met deze benadering. Mijn gedrag is de boetedoening voor mijn misstap gisteren. Ik heb deze problemen veroorzaakt, ik zal ze oplossen. Weliswaar met gevaar voor eigen leven maar dat is de prijs die ik moet betalen... Evenwicht.

Voor Jeffrey duurt het te lang.

“Nou, waar is ze dan?!”

Ik zucht quasi verveeld.

“Eerst loslaten en dan braaf meekomen naar mijn kamer... en spuug niet steeds in mijn gezicht!”

Enigszins verbijsterd, misschien overbluft, laat hij me los. Bloem en Karin zijn verstijfd op hun plek en spierwit. Gedecideerd trek ik mijn jasje recht:

“Hup, omdraaien en lopen. Daar de gang in, derde deur rechts.”

Gedwee loopt hij voor me uit naar mijn kantoor.

Ik zit aan mijn bureau en hij zit op de stoel tegenover me.

“Waar is ze?”

“Mevrouw...”

“Hè?”

“Je moet zeggen: waar is ze mevrouw?”

Hij haalt diep adem:

“Waar is ze mevrouw?”

“Goed zo...”

“Nou?”

“Ik weet het niet.”

“GODVERDOMME!”

Hij schiet zo bruusk overeind dat zijn stoel omvalt. Ik ga ook staan en kijk hem aan, het bureau tussen ons in.

“Ik weet het echt niet. Waarom denk je dat ik gisteren op zoek was naar haar?”

“Wat heeft ze tegen je gezegd?”

“Helemaal niks, dat is het hem juist. Ik had de indruk dat ze ergens bang voor was. Weet jij misschien waarvoor?”

Hij schudt zijn hoofd.

“We zijn van hier naar huis gegaan. Later stond jij voor mijn neus met je rare vragen en toen ik thuiskwam, was ze er niet. Toch niet gek dat ik dan denk dat jij daar iets mee te maken hebt?”

De deur gaat open en twee politieagenten komen binnen.

“Lopen jullie altijd zonder kloppen binnen op het spreekuur van de dokter?”

“Meneer hier zou agressief zijn.”

“Meneer is bezorgd om zijn vriendin. Mag ik nu weer verder met mijn werk?”

Karin staat in de deuropening en trekt een gezicht. De agenten kijken vragend van mij naar Karin. Ik wuif iedereen de kamer uit. Dan weer tegen Jeffrey:

“Ik weet niet waar ze is maar ik ben ook bezorgd. Als je iets van haar hoort, laat je me dat dan weten? Als je me een nummer geeft, zal ik jou bellen als ik iets hoor. Oké?”

Hij knikt en geeft me een kaartje. Jeffrey van Vlijmen, ‘love agent’ en daaronder een mobiel nummer. Ik grinnik.

“En de volgende keer gewoon netjes vragen of je me kunt spreken. Je bezorgt hier iedereen een hartaanval.”

Hij knikt opnieuw en verlaat mijn kamer. Ik loop achter hem aan. Bij de receptie staan Bloem, Karin en de twee politieagenten. Jeffrey loopt ze voorbij, kijkt Karin aan en zegt ‘Boe’, waarna hij naar buiten gaat.

“De risico's die jij neemt...”

Karin zucht en kijkt me aan.

“Soms lijkt het wel alsof je erom smeekt dat ze je iets aandoen.”

Ze heeft gelijk. Er zit iets destructiefs in me. Ik kan het niet laten te provoceren. Willens en wetens tart ik het lot en vaart er een stemming in me waarbij het me allemaal niks meer kan schelen. Op zulke momenten ken ik geen angst, geen remmingen, ben ik scherp en cynisch.

“Sorry...”

Ze kijkt me aan. Meestal mogen we elkaar wel hoewel we tegenpolen zijn. Karin is gedisciplineerd en voorzichtig en ik... nou ja. Zij is formeel de baas van de tent, ook van mij. Ik heb echter als arts een status aparte in de organisatie, in de praktijk delen we het leiderschap.

“Je hoeft geen sorry te zeggen. Hij had je wel iets aan kunnen doen. Bij de politie waren ze ook niet blij. Die heren waren hartstikke eager om jou te redden... Alle mannen willen jou redden. En dan stuur jij ze boos weg.”

Ik moet lachen. Een beetje zuurzoet.

“Als ze me allemaal willen redden, waarom zit er dan thuis geen op me te wachten met de aardappels klaar?”

Karin lacht:

“Het getrouwde leven is ook niet alles Nadja. Wie haalt de kinderen van school? Wie doet de boodschappen?”

“Ik zou die problemen best willen hebben.”

“Eén keer in de maand seks omdat je te druk bent. Harrie lijkt het best te vinden. En dan vraag ik me af of hij ook druk is of dat hij misschien ergens een vriendinnetje heeft om de schade in te halen.”

“Harrie is dol op je.”

“Ja, ja..”